

Sammanfattning

En arbetstagares barn var sjukt fyra dagar under arbetstagarens semesterledighet och arbetstagaren hade då rätt till ledighet med tillfällig föräldrapenning enligt föräldraledighetslagen. Arbetsgivaren nekade arbetstagaren att få avräkna dessa dagar från semesterledigheten. Fråga om kommunen därigenom gjort sig skyldig till brott mot semesterlagen alternativt kollektivavtalsbrott. Även fråga om preskriptionsregleringen i semesterlagen eller den mellan parterna gällande förhandlingsordningen är tillämplig på tvisten.

ARBETSDOMSTOLEN

DOM
2010-05-05
StockholmDom nr 35/10
Mål nr A 126/09

KÄRANDE

Fackförbundet SKTF, Box 7825, 103 97 Stockholm
Ombud: förbundsjuristen Daniel Falk, adress som käranden

SVARANDE

Göteborgs kommun, 404 82 Göteborg
Ombud: arbetsrättsjuristen Göran Söderlöf, Sveriges Kommuner och Landsting, 118 82 Stockholm

SAKEN

skadestånd för brott mot semesterlagen alternativt kollektivavtalsbrott

---

Bakgrund

Mellan Göteborgs kommun (kommunen) och Fackförbundet SKTF (förbundet) gäller kollektivavtal, bl.a. Kommunalt Huvudavtal 94 (KHA 94) och Allmänna bestämmelser (AB).

I AB, för perioden den 1 juli 2007–31 maj 2008, finns bl.a. följande bestämmelser intagna i kapitel 6 om ledighetsförmåner.

27 § Semester

Förläggning av semesterledighet

Mom. 10 Infaller under semesterledighet dag då arbetstagaren är oförmögen till arbete eller dag som är semesterlönegrundande enligt mom. 14 ska sådan dag inte räknas som semesterdag om arbetstagaren begär det utan dröjsmål. [---]

Beräkning av semesterlön

Mom. 14 Frånvaro från arbetet är semesterlönegrundande när det gäller

a) ledighet av anledning och omfattning som anges i 17 § SemL, [---].

I 15 och 17 §§ semesterlagen finns en motsvarande reglering som den i kollektivavtalet. I 17 § första stycket 2 semesterlagen (i dess lydelse före den 1 april 2010) anges att frånvaro från arbetet är semesterlönegrundande bl.a. när det är fråga om ledighet enligt föräldraledighetslagen under tid för vilken tillfällig föräldrapenning utges enligt 4 kap. 10 § lagen om allmän försäkring.

M.A. var anställd som behandlingsassistent i kommunen från och med augusti 2002 till och med den 31 december 2008. Hon är medlem i förbundet.

M.A. önskade, i juli 2007, avbryta sin pågående semester för att i stället, under fyra dagar då hennes barn var sjukt, vara ledig med tillfällig föräldrapenning enligt föräldraledighetslagen. Kommunen tillät henne inte att avräkna de fyra dagarna från semesterledigheten. Tvist har uppstått mellan parterna om kommunen därigenom gjort sig skyldig till brott mot semesterlagen alternativt kollektivavtalsbrott. Parterna har tvisteförhandlat utan att kunna enas.

Yrkanden m.m.

Förbundet har väckt talan i Arbetsdomstolen mot kommunen och yrkat att kommunen ska förpliktas att till M.A. utge 30 000 kr i allmänt skadestånd, jämte ränta från dagen av delgivning av stämning, den 15 juni 2009, till dess betalning sker.

Kommunen har bestritt käromålet. Något belopp avseende allmänt skadestånd har inte vitsordats som skäligt. Sättet att beräkna ränta har dock vitsordats så som skäligt i och för sig.

Parterna har avstått från att yrka ersättning för rättegångskostnader.

Arbetsdomstolen har, med stöd av 4 kap. 10 § tredje stycket arbetstvistlagen, avgjort målet utan huvudförhandling.

Till utveckling av sin talan har parterna anfört i huvudsak följande.

Förbundet

Händelseförloppet

Kommunen hade beviljat M.A. semester för perioden den 2–30 juli 2007. Den 3 juli 2007 blev hennes barn sjukt, vilket hon anmälde till Försäkringskassan. Samma dag kontaktade hon även sin arbetsgivare och meddelade att hon önskade avbryta semestern för att i stället vara ledig för vård av barn. Hon talade med vikarierande enhetschefen T.L. T.L. ställde sig emellertid tveksam till att M.A. hade rätt att ensidigt avbryta semestern för vård av barn och lovade att återkomma med besked i frågan. M.A. kontaktade då Försäkringskassan och förbundets rådgivning, SKTF Direkt. Hon fick i båda fallen beskedet att hon hade rätt att avbryta semestern. Den 7 juli 2007 var barnet åter friskt, vilket hon meddelade arbetsgivaren. Den tid hon önskade avbryta semestern avsåg alltså den 3–6 juli 2007.

T.L. återkom, några dagar efter samtalet den 3 juli 2007, till M.A. och uppgav att hon varit i kontakt med personalspecialisten T.C. Hon uppgav att han var av uppfattningen att det inte förelåg någon rätt för M.A. att avbryta semestern för vård av barn. M.A. återgav för T.L. det besked hon fått från Försäkringskassan och förbundet, varpå de kom överens om att diskutera saken efter semestern. När M.A. kom tillbaka från semestern, i augusti 2007, fick hon beskedet att hon inte fick avbryta semestern den 3–6 juli 2007.

M.A. har för de aktuella dagarna erhållit ersättning, tillfällig föräldrapenning, från Försäkringskassan i enlighet med regleringen i lagen om allmän försäkring.

M.A. har haft rätt att avbryta sin semester

Av 15 § semesterlagen följer att om det under semesterledighet infaller dag då arbetstagaren är oförmögen till arbete på grund av sjukdom eller dag som är semesterlönegrundande enligt 17 § första stycket 2–7 samma lag ska, om arbetstagaren utan dröjsmål begär det, sådan dag inte räknas som semesterdag. Enligt 17 § första stycket 2 är frånvaro från arbetet semesterlönegrundande när det är fråga om ledighet under vilken tillfällig föräldrapenning utgår enligt 4 kap. 10 § lagen om allmän försäkring. Av sistnämnda lagrum framgår att en förälder har rätt till tillfällig föräldrapenning för vård av barn som inte fyllt tolv år om föräldern behöver avstå från förvärvsarbete i samband med sjukdom hos barnet.

Kollektivavtalsregleringen, i 6 kap. 27 § Mom. 10 och 14 AB, har samma innebörd som motsvarande reglering i 15 och 17 §§ semesterlagen.

M.A. har i enlighet med regleringen, utan dröjsmål, anmält till sin arbetsgivare att hon önskade avbryta sin semester för att i stället vara ledig för vård av barn den 3–6 juli 2007. Kommunen har inte haft rätt att neka henne detta. Arbetstagarens rätt till avräkning av semesterdagar är inte villkorad av att arbetsgivaren godkänner avbrottet i semestern.

Förbundets talan är inte preskriberad

Kommunen har gjort gällande att talan är preskriberad eftersom förbundet inte påkallat lokal förhandling inom den fyramånadersfrist som följer av 13 § KHA 94. Det är riktigt, som kommunen uppgett, att förbundet den 16 augusti 2007 fick kännedom om att kommunen nekat M.A. att avbryta sin semester och att förbundets förhandlingsframställan inte kom kommunen tillhanda förrän den 7 januari 2008. Om preskriptionsregleringen i KHA 94 ska tillämpas är talan således preskriberad. Förbundets inställning är emellertid att det inte är preskriptionsregleringen i KHA 94 som är tillämplig utan preskriptionsregeln i 33 § semesterlagen.

Enligt 33 § semesterlagen ska talan väckas senast inom två år från utgången av det semesterår då arbetstagaren enligt lagen skulle ha erhållit den förmån till vilken anspråket hänför sig. Talan är väckt inom denna tidsfrist varför talan inte är preskriberad.

Av 2 § semesterlagen följer att ett avtal är ogiltigt om det innebär att en arbetstagares rättigheter enligt lagen inskränks, om inte annat framgår av lagen. I andra stycket samma lagrum anges att det är tillåtet att träffa kollektivavtal om avvikelse från vissa i paragrafen uppräknade lagrum. 33 § är dock inte semidispositiv, dvs. det saknas möjlighet att genom kollektivavtal göra avsteg från den bestämmelsen. Det är alltså inte tillåtet att genom

kollektivavtal komma överens om preskriptionsfrister som är till nackdel för arbetstagaren. KHA:s preskriptionsreglering är mindre förmånlig för arbetstagaren än preskriptionsregeln i semesterlagen.

Av 3 § medbestämmandelagen framgår också att om en lag eller en med stöd av lag meddelad författning innehåller en särskild föreskrift som avviker från medbestämmandelagen så gäller den föreskriften. Av förarbetena till den bestämmelsen (prop. 1975/76:105) framgår att beträffande skadestånd för kollektivavtalsbrott som trätt i stället för de särskilda reglerna i bl.a. anställningsskyddslagen och förtroendemannalagen, är det talefristerna i den särskilda lagstiftningen som gäller även om talan grundas på kollektivavtal. Förbundet kan väcka talan i Arbetsdomstolen för medlem i förbundet. Den preskriptionsfrist som gäller för en arbetstagare enligt semesterlagen gäller därmed också för förbundet när det för talan för en medlems räkning.

Oavsett om tvistefrågan, huruvida M.A. haft rätt att avbryta sin semester eller inte, ska bedömas enligt semesterlagen eller kollektivavtalet, ska semesterlagens preskriptionsregel tillämpas.

Sammanfattning av grunderna för förbundets talan

M.A. har, utan dröjsmål, anmält till sin arbetsgivare att hon önskade avbryta sin semester den 3–6 juli 2007 för att i stället vara ledig för vård av barn. Kommunen har inte haft rätt att neka henne detta. Kommunen har genom sitt agerande gjort sig skyldig till antingen brott mot 15 § semesterlagen eller kollektivavtalsbrott. Kommunen är därför skyldig att utge allmänt skadestånd till M.A. enligt antingen 32 § semesterlagen eller 54 och 55 §§ medbestämmandelagen.

Förbundet har väckt talan inom den tvåårsfrist som anges i 33 § semesterlagen och talan är således inte preskriberad. Preskriptionsregleringen i KHA 94 är inte tillämplig.

Kommunen

Händelseförloppet

Det är riktigt att kommunen hade beviljat M.A. semester för tiden den 2–30 juli 2007 och att hon kontaktade kommunen den 3 juli 2007 och då begärde att få avbryta sin semester för att i stället vara ledig för vård av barn. Det stämmer vidare att T.L. tog emot hennes begäran, att hon ställde sig tveksam till förfarandet, samt att hon sökte ledning i frågan hos T.C. T.C., som kontaktat Försäkringskassan, uppgav för T.L. att M.A. inte hade rätt att ensidigt avbryta semestern i den aktuella situationen. Detta var den uppgift T.C. fått från Försäkringskassan. T.L. framförde samma vecka – den 6 eller 7 juli 2007 – det negativa beskedet till M.A.

Talan är preskriberad

Förbundet fick kännedom om kommunens besked till M.A. senast den 16 augusti 2007. Förbundet påkallade lokal förhandling först den 7 januari 2008. Talan är preskriberad eftersom förbundet inte påkallat förhandling inom fyra månader från det att förbundet fått kännedom om kommunens besked till M.A.

Det är preskriptionsbestämmelserna i KHA 94 som är tillämpliga och inte semesterlagens preskriptionsregel. Enligt § 9 KHA 94 ska rättstvister vilka arbetstvistlagen är tillämpliga på handläggas i enlighet med bestämmelserna i KHA 94. Av 34 § semesterlagen framgår att arbetstvistlagen är tillämplig på mål som handläggs enligt den lagen. Förbundet har också agerat utifrån att bestämmelserna i KHA 94 är tillämpliga genom att påkalla förhandling i enlighet med förhandlingsordningen. Av § 13 KHA 94 följer att part som vill yrka skadestånd enligt medbestämmandelagen eller kollektivavtal ska påkalla förhandling senast inom fyra månader från det att han fått kännedom om den omständighet vartill yrkandet hänför sig.

Semesterregleringen i AB är sammantaget förmånligare för arbetstagaren än vad som följer av semesterlagen, varför det är preskriptionsreglerna i KHA 94 som ska tillämpas.

Semesterlagens preskriptionsfrist i 33 § reglerar arbetstagares fordringar enligt lagen och tar således sikte på arbetstagarens rätt att föra talan. Den talan förbundet för i målet rör däremot en sådan arbetstvist som regleras i KHA 94. Semesterlagens preskriptionsregel är alltså inte tillämplig.

Det vitsordas att talan har väckts inom semesterlagens tvåårsfrist.

Kommunen har inte brutit mot kollektivavtalet eller semesterlagen

En arbetsgivare har inte rätt att vägra en arbetstagare ledighet för vård av barn, förutsatt att arbetstagaren är i tjänst. Arbetsgivaren har däremot rätt att motsätta sig att pågående semester avbryts för ändamålet. Varken semesterlagen eller kollektivavtalet ger en arbetstagare rätt att ensidigt avbryta pågående semester för att i stället vara ledig för vård av barn. Att det förhåller sig så framgår inte uttryckligen av 15 § semesterlagen eller av den motsvarande regleringen i AB. Detta får dock anses vara följderna av regleringen i 4 kap. lagen om allmän försäkring. Tillfällig föräldrapenning utgår, enligt 10 §, endast om föräldern avstår från förvärvsarbete för att vårda barnet. Vidare föreskrivs i 17 § andra stycket att föräldrapenningförmåner inte utges för dag då föräldern är semesterledig enligt semesterlagen. Det är alltså inte tillåtet att få tillfällig föräldrapenning för vård av barn samtidigt som arbetstagaren har semester. En förälder som inte behöver avstå från förvärvsarbete, vilket en förälder inte behöver göra när han eller hon har semester, har alltså inte rätt till ledighet med tillfällig föräldrapenning för vård av barn. Bestämmelserna får förstås så att lagstiftarens avsikt varit att tillfällig föräldrapenning för vård av barn normalt inte ska utgå när föräldern har semester. För att tillfällig föräldrapenning ska kunna utgå måste arbetsgivaren bevilja arbetstaga-

ren att få byta semesterledigheten mot ledighet med tillfällig föräldrapenning. Arbetsgivaren är dock inte skyldig att tillåta ett sådant byte, men kan göra det om arbetsgivaren finner det lämpligt. Kommunens ståndpunkt har stöd i avgörandet FÖD 1984:47.

Kommunen har alltså haft rätt att neka M.A. att få avbryta semestern.

Sammanfattning av kommunens bestridande

Förbundets talan ska ogillas eftersom den är preskriberad. Preskription har inträtt i enlighet med regleringen i KHA 94, eftersom förbundet inte har begärt lokal förhandling senast inom fyra månader från det att förbundet fick kännedom om händelsen. Preskriptionsregeln i 33 § semesterlagen är inte tillämplig.

Om talan inte är preskriberad ska talan ändå avslås. Varken 15 § semesterlagen eller motsvarande reglering i AB innebär någon ensidig rätt för en arbetstagare att avbryta pågående semester för att i stället vara ledig för vård av barn. Kommunen har alltså haft rätt att neka M.A. att avbryta sin semester. Kommunen har därmed varken gjort sig skyldig till brott mot semesterlagen eller kollektivavtalet och är därför inte skadeståndsskyldig.

Domskäl

Tvisten

M.A. var tidigare anställd i kommunen som behandlingsassistent. Hon hade beviljats semester för perioden den 2–30 juli 2007. Den 3–6 juli 2007 var M.A:s barn sjukt. Samma dag som barnet insjuknade kontaktade M.A. kommunen och meddelade att hon önskade avbryta semestern för att i stället vara ledig för vård av barn. Arbetsgivaren återkom därefter till M.A. och gav henne beskedet att hon inte fick avbryta sin semester de aktuella dagarna.

Förbundet, som fick kännedom om det inträffade den 16 augusti 2007, påkallade lokal tvisteförhandling i frågan. Kommunen fick del av förhandlingsframställan den 7 januari 2008. Talan i målet väcktes i juni 2009.

Tvisten avser dels om förbundets talan är preskriberad, dels om kommunen brutit mot semesterlagen alternativt gjort sig skyldig till kollektivavtalsbrott.

Kommunen har gjort gällande att talan är preskriberad och att det är preskriptionsregleringen i KHA 94 som är tillämplig. Förbundet har gjort gällande att det är semesterlagens regel om två års preskriptionstid som ska tillämpas och att talan därför inte är preskriberad.

Om talan inte är preskriberad avser tvisten om kommunen gjort sig skyldig till brott mot 15 § semesterlagen alternativt kollektivavtalsbrott, då kommunen inte tillät M.A. att avbryta sin semester, dvs. inte tillät avräkning av de aktuella dagarna från semesterledigheten.

Är förbundets talan preskriberad?

Parterna är oense om vilken preskriptionsreglering som är tillämplig. Kommunen har gjort gällande att det är regleringen i KHA 94 som ska tillämpas medan förbundet anfört att det är 33 § semesterlagen som är tillämplig.

Av KHA 94 framgår följande. I § 9 anges att i sådan rättstvist som ska handläggas enligt arbetstvistlagen ska förhandling äga rum i den ordning som anges i kapitlet i KHA 94 om förhandling i rättstvist. § 13 föreskriver att i tvist som avses i 64 § första stycket första meningen medbestämmandelagen ska där angivna frister utgöra fyra månader respektive två år. I den angivna regleringen i medbestämmandelagen anges bl.a. att den som vill yrka skadestånd för kollektivavtalsbrott, ska påkalla förhandling inom fyra månader från det att han har fått kännedom om den omständighet vartill yrkandet hänför sig och senast inom två år efter det att omständigheten har inträffat. Enligt § 16 KHA 94 får talan inte väckas av part, med mindre han fullgjort sin förhandlingsskyldighet.

I 33 § semesterlagen anges att den som vill fordra semesterlön, semesterersättning eller skadestånd enligt lagen ska väcka talan därom inom två år från utgången av det semesterår då arbetstagaren enligt semesterlagen skulle ha erhållit den förmån till vilken anspråket hänför sig samt att rätten till talan är förlorad om tidsfristen försummas.

Parterna är överens om att förbundet inte påkallat förhandling inom den fyramånadersfrist som gäller enligt regleringen i KHA 94 och att talan är preskriberad, om den regleringen ska tillämpas. Parterna är också överens om att talan har väckts inom den tvåårsfrist som följer av 33 § semesterlagen och att talan inte är preskriberad, om det är den regleringen som är den tillämpliga i målet.

Arbetsdomstolen gör följande bedömning i frågan om vilken reglering som är tillämplig.

Parterna är överens om att 15 § semesterlagen och den motsvarande kollektivavtalsregleringen i AB har samma innebörd. Ett syfte med att låta en lagbestämmelse infogas i kollektivavtal kan vara att brott mot kollektivavtalsbestämmelsen då även sanktioneras enligt kollektivavtalets påföljdsbestämmelser. Den skadelidande kan dock endast bli ersatt för den skada denne åsamkats på grund av brottet enligt antingen lagen eller kollektivavtalet (se AD 1986 nr 126).

När lagbestämmelser tagits in i ett kollektivavtal, kan det uppkomma konkurrens mellan olika förhandlings- och talefrister i kollektivavtal respektive lag. Frågan om sådan konkurrens har behandlats i förarbetena till 3 § medbestämmandelagen (prop. 1975/76:105 bil. 1 s. 331). Av den bestämmelsen framgår att om lag eller med stöd av lag meddelad författning innehåller särskild föreskrift som avviker från medbestämmandelagen, gäller den föreskriften. I de angivna motivuttalandena anges att bestämmelsen i 3 §

tar sikte på avvikande specialbestämmelser i annan lagstiftning. Därutöver anges också följande.

Beträffande skadestånd för brott mot kollektivavtal som har trätt i stället för de särskilda reglerna i t. ex. anställningsskyddslagen, förtroendemannalagen och studieledighetslagen bör emellertid beaktas uttalandet i förarbetena till anställningsskyddslagen (prop. 1974:88 s. 184 ff) och föreskriften i 14 § studieledighetslagen att det bl.a. är talfri- fristerna i den särskilda lagstiftningen som gäller även om talan grundas på kollektivavtalet. Reglerna om frister för talan om skadestånd vid kollektivavtalsbrott i 65 § medbestämmandelagen blir t. ex. inte tillämpliga i dessa fall.

I avgörandet AD 1986 nr 126 har Arbetsdomstolen uttalat att skälen till att det bör förhålla sig så som angivits ovan uppenbarligen är dels att olika preskriptionsregler inte bör gälla i fråga om regler i samma ämne i lag och kollektivavtal, dels att de överväganden som legat bakom tidsfristerna i de särskilda lagarna är lika giltiga även i de fall den materiella regeln har inför- livats i kollektivavtal. Arbetsdomstolen anför i avgörandet därutöver att för att man i rättstillämpningen ska avvika från den grundsats som kommit till uttryck i de angivna förarbetsuttalandena bör det i princip krävas att en annan ordning uttryckligen slås fast i kollektivavtalet.

I KHA 94 finns ingen uttrycklig reglering om att specialregleringen i 33 § semesterlagen inte ska tillämpas. Det finns därmed, enligt Arbetsdomstolens mening, ingen anledning att ta ställning till om preskriptionsregleringen i KHA 94 strider mot semesterlagens reglering enligt 2 § semesterlagen. Arbetsdomstolen kan alltså konstatera att parterna inte kommit överens om att preskriptionsregleringen i KHA ska tillämpas i stället för semesterlagens reglering. Arbetsdomstolen finner därmed, mot bakgrund av vad som anförts ovan, att det är semesterlagens preskriptionsbestämmelse som ska tillämpas i målet. Den regleringen gäller självfallet även förbundet när förbundet för talan för sin medlems räkning.

Då parterna är överens om att talan väckts inom semesterlagens tvåårsfrist finner Arbetsdomstolen att förbundets talan inte är preskriberad.

Har M.A. haft rätt till avräkning från semesterledigheten?

Parterna är överens om att den aktuella kollektivavtalsregleringen har samma innebörd som 15 § semesterlagen, i dess lydelse före den 1 april 2010. Semesterlagen har förändrats genom lagstiftning som trädde i kraft den 1 april 2010 (SFS 2009:1439). Det är lagens lydelse dessförinnan som är tillämplig i målet.

Av 15 § semesterlagen framgår bl.a. att om det under semesterledighet infaller dag som är semesterlönegrundande enligt 17 § första stycket 2–7 semesterlagen ska, om arbetstagaren utan dröjsmål begär det, sådan dag inte räknas som semesterdag. I 17 § första stycket 2 semesterlagen anges att från- varo från arbetet är semesterlönegrundande bl.a. när fråga är om ledighet enligt föräldraledighetslagen under tid för vilken tillfällig föräldrapenning

utges enligt 4 kap. 10 § lagen om allmän försäkring. 15 § semesterlagen innebär alltså, enligt sin ordalydelse, att semesterdagar inte ska räknas som semesterdagar när viss semesterlönegrundande tid sammanfaller med semesterledigheten. Det enda villkor som anges i bestämmelsen är att arbetstagaren utan dröjsmål ska anmäla sin önskan om att en eller flera semesterdagar inte ska räknas som semesterdagar. Parterna är överens om att M.A. utan dröjsmål anmält sin önskan om att få avbryta semestern och därmed få avräkning.

Av specialmotiveringen till 15 § semesterlagen (prop. 1976/77:90 s. 194 f.) framgår bl.a. följande. Bestämmelsen bygger på den principiella uppfattningen att ändamålet med lagen är att bereda arbetstagaren rekreation. En följd av detta synsätt är att bl.a. tid som enligt 17 § semesterlagen är semesterlönegrundande ska kunna räknas bort från semesterdagarna. Som en förutsättning för att avräkning ska få ske krävs att arbetstagaren skulle ha medgivits ledighet av i 17 § angivna skäl om arbetstagaren inte hade haft semester. Praktisk betydelse torde denna begränsning ha endast i fråga om ledighet för utbildning, eftersom arbetsgivaren praktiskt sett inte kan vägra ledighet i övriga fall.

Kommunen har vitsordat att M.A. hade haft rätt att vara ledig för vård av barn de aktuella dagarna, om hon inte varit semesterledig. Kommunen har däremot invänt att eftersom hon haft semester har hon inte behövt avstå från förvärvsarbete under de aktuella dagarna och i sådant fall föreligger ingen oivillkorlig rätt till avräkning. Eftersom M.A. skulle ha haft rätt till ledighet om hon inte haft semester saknar denna invändning relevans.

Kommunen har bl.a. hänvisat till bestämmelsen i 4 kap. 17 § lagen om allmän försäkring som anger att föräldrapenningförmåner inte utges för dag då föräldern är semesterledig enligt semesterlagen. Skälet till att den regleringen infördes var att detta dessförinnan var möjligt. Reglerna i semesterlagen och lagen om allmän försäkring är emellertid samordnade på så sätt att en arbetstagare har rätt att byta ut semesterledighet för att i stället erhålla ledighet med tillfällig föräldrapenning för vård av barn (se prop. 1993/94:220 s. 42).

Under M.A:s semesterledighet har det infallit dagar som har varit semesterlönegrundande enligt 17 § första stycket 2 semesterlagen. Arbetsdomstolen finner alltså att kommunen brutit mot 15 § semesterlagen, och därmed också mot kollektivavtalet, när kommunen inte tillmötesgått M.A:s begäran att få avräkna de aktuella dagarna från semesterledigheten. De fyra dagarna i perioden den 3–6 juli 2007 skulle alltså inte ha räknats som semesterdagar.

Allmänt skadestånd

Arbetsdomstolen har alltså funnit att kommunen har brutit mot semesterlagen, vilket innebär att kommunen i detta fall även brutit mot kollektivavtalet. Kommunen har därmed ådragit sig skyldighet att utge allmänt skadestånd till M.A. Som domstolen anför inledningsvis kan en skadelidande bli ersatt för den skada som han eller hon åsamkats på grund av brottet enligt antingen lagen eller kollektivavtalet. Förbundets sätt att framställa yrkandet om allmänt skadestånd enligt lag alternativt kollektivavtal står också i överensstämmelse med detta. Enligt Arbetsdomstolens mening är det i detta fall inte nödvändigt att fastslå att skadeståndsskyldigheten följer av den ena eller den andra regleringen. Skadeståndets storlek ska bestämmas till samma belopp oavsett om det är semesterlagen eller kollektivavtalet som tillämpas.

Kommunens vägran att tillmötesgå M.A:s begäran om att få avräkna de aktuella dagarna från semesterledigheten innebär att hon inte kunnat utnyttja fyra semesterdagar för det avsedda ändamålet, nämligen rekreation. Enligt Arbetsdomstolens mening får det yrkade skadeståndet anses skäligt.

Domslut

Arbetsdomstolen förpliktar Göteborgs kommun att betala allmänt skadestånd till M.A. med trettiotusen (30 000) kr, med ränta enligt 6 § räntelagen från den 15 juni 2009 till dess betalning sker.

Ledamöter: Cathrine Lilja Hansson, Maj Johansson, Eva Plogeus, Inger Mattsson Kasserud, Teddy Glans, Ing-Marie Nilsson och Britt Marie Häggström. Enhälligt.

Sekreterare: Julia Damerau Malmström